

βαρεσόσκυλλος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βαρεσιὰ* καὶ *σκύλλος*.

Βαρεσιόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βαρεσοῦλλης ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρεσιὰ* καὶ τῆς καταλ. -οῦλλης.

Βαρεσιάρης, ὁ ἰδ.

βαρετά ἐπίρρ. Ρόδ.—ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 69.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρετός*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Νωθρῶς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ἀλλάργενεν ἀνέγνωστα... καὶ βαρετά. 2) Ἐπικινδύνως Ρόδ.: Φρ. Πάω βαρετά (διατρέχω κίνδυνον, οἶον: ὁ ῥωστημένος πάει βαρετά).

βαρετάνθρωπος, ἰδ. *βαρετο-*.

βαρετο - πολλαχ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. *βαρετός*.

Δι' αὐτοῦ ὡς α' συνθετ. μετὰ οὐσιαστικῶν σχηματίζονται 1) Ὀνόματα δηλοῦντα τὸν προξενούντα βάρος, ἐνόκλησιν κττ., τὸν ἐπαχθῆ, τὸν φορτικόν, οἶον: *βαρετάνθρωπος*, *βαρετογυναῖκα*, *βαρετόπαιδο* κττ. 2) Ὀνόματα δηλοῦντα τὸν νωθρόν, οἶον: *βαρετόσκυλλο* κττ.

βαρετογυναῖκα, ἰδ. *βαρετο-*.

βαρετόπαιδο, ἰδ. *βαρετο-*.

βαρετός ἐπίθ. (Ι) σύννηθ. *βαρετός* βύρ. ἰδιώμ. *βαρετὲς* Σκῦρ. *βαρετὲ* Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *βαρετός*.

Α) Παθ. 1) Ἐκεῖνος ποῦ βαρύνεται, νωθρός, ὀκνηρός σύννηθ.: Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἡλικία γίνεται κἀνείς πρὸ *βαρετός*. Εἶμαι *βαρετός* 'ς τὰ ταξίδια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **βαρεμῆς*, ἀντίθ. *ἀβάρετος* 1, *ἀλαφροκόκκαλος*, *πεταροῦδος*. β) Ἀδιάθετος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ.ά.: Σήμερον εἶμαι λιγούλλι *βαρετός* Σουδεν. γ) Δύστροπος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γί'ν'κι *βαριτὴ* ἡ *δεῖνα* ἀπ' τ'ν γγαστριά. δ) Σοβαρός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ὁ ἄντρας μου ἔναι *βαρετός*. Συνών. *βαρύς*. 2) Βραδυκίνητος Κύπρ.: Ἀσμ.

Τῶ ἂν ἔν' ὁ μαῦρος γλήγορος, φτάν-νεις τοὺς εἰς τὴν στράταν
τῶ ἂν ἔν' ὁ μαῦρος *βαρετός*, φτάν-νεις τοὺς πεζεμένους.

3) Θηλ. *βαρετή*, ἔγκυος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπν. (Γελίν. Σουδεν.) κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαρένω* Γ 1. 4) Μεταφ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς κρίσιμον κατάστασιν, ἐπὶ ἀσθενοῦς Ρόδ.: *Βαρετός* εἶν' ὁ ῥωστημένος.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ ἔχων βάρος, βαρὺς Κύπρ.: Γομάριν *βαρετόν*. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 32 (ἐκδ. RDawkins) «ἐναν μικρὸν πρᾶμαν, τὸ ποῖον ἦτον πολλὰ *βαρετόν*». β) Μεταφ. ὁ ἔχων ἠθικὸν βάρος, σοβαρός Κύπρ.: Ὁρκος *βαρετός*. 2) Δύσπεπτος Ἡπ. Πελοπν. Τρίκκ.: Φαεῖ *βαρετό* Ἡπ. Εἶναι *βαρετά* τὰ φασούλια Τρίκκ.

3) Ἐπαχθής, ἐνοχλητικός, φορτικός σύννηθ. καὶ Τσακων.: Καταντῆ *βαρετός* μὲ τὰ πειράγματά του - μὲ τοῖς φλναρίες του κττ. β) Ὁ μὴ προξενῶν εὐχαρίστησιν, ἄχαρις, ὀχληρὸς σύννηθ.: Ζωὴ *βαρετή* σύννηθ. Τόπος *βαρετός* Ἡπ. Τὰ ξένα εἶναι *βαριτά* (ξένα = ξενιτεῖα) Μακεδ. γ) Δυσάρεστος Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἐδεῖς παιδικιά, λυπᾶσαι τα, μὰ ὁ Θεὸς τὰ δρέφει,
γὰ σέναν *βαρετόν* ἔνι, μὰ πίσω ἔν σὲ στρέφει

(λόγοι τοῦ Χάρωνος πρὸς τὸν θνήσκοντα). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 3252 H (ἐκδ. JSchmitt) «κι ὁ πρίγκιπας ὡς ἤκουσεν τὴν πρᾶξιν καὶ τὸν βίον... | πολλὰ τοῦ ἐφάνη *βαρετόν*, ἐθλίβη το μεγάλως». 4) Μισητός Σίφν.: Ὡρα νὰ σοῦ ῥχη, *βαρετέ*!

βαρετός ἐπίθ. (II) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μαντίν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βαρῶ*.

1) Εἰς τὴν φρ. *βαρετό τόπι*, παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παῖκται διαιροῦνται εἰς δύο ομάδας καὶ ἡ μὲν μία τοποθετεῖται εἰς τὸ λεγόμενον *καστίρι* (σωρὸς λίθων), ἡ δὲ ἄλλη εἰς ἀπόστασιν τινα καὶ προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ εἰς τὸν ἄερα τὸ ὑπὸ τῆς πρώτης ομάδος ριπτόμενον *τόπι* καὶ μὲ αὐτὸ ριπτόμενον νὰ ἐπιτύχῃ τὸ *καστίρι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

2) Οὐδ. *βαρετό* οὐσ., παιδιὰ καθ' ἣν σχηματίζεται κύκλος ὑπὸ πολλῶν παικτῶν, εἰς δὲ μένων ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ περιερχόμενος αὐτὸν κτυπᾷ ἕνα οἶονδήποτε. Οὗτος ὑποχρεοῦται ἐξερχόμενος τοῦ κύκλου νὰ τρέξῃ κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸν κτυπήσαντα διεύθυνσιν, προσπαθοῦν δὲ ἀμφοτέρωι νὰ καταλάβουν τὴν κενωθεῖσαν θέσιν. Ὁ ἀποτυγχάνων ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἴδιον Πελοπν. (Μαντίν.)

βαρετόσκυλλο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρετός* (I) καὶ τοῦ οὐσ. *σκυλλί*.

Βαρεσιόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βαρετωσύνη ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρετός* (I). Πβ. καὶ μεσν. *βαρετωσύνη* παρὰ Μαχαιρ. 1,592 (ἐκδ. RDawkins).

Βαρειοσύνη, ὁ ἰδ.

***βαρεύω**, μέσ. *βαρεύομαι* Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρύς*.

Μέσ. στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι: Ἀσμ.

Δὲν λύνω γὼ τὴν πλέχτρα μου, τὸ ζωστή μου ζωμένο 'νι,
δὲν φορῶ γὼ ξένο ἀγιφόρ', ξέν' ἀγιφόρ' δὲν πρέπ' ἐμέ.
βαρεύεται κι ὁ κύρις μου, *βαρεύονται* τ' ἀδέλφια μου.

βαρέως ἐπίρρ. Τήν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. *βαρέως*.

Πολύ: Εἶμαι *βαρέως* ἄρρωστος. Συνών. *βαρὲς* 4.

βάργα ἡ, Πελοπν. (Κορινθ.) *βάργα* Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁρμαθὸς σύκων ξηρῶν.

βάρη ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρος*.

Ἡ πλευρά τοῦ στατήρος διὰ τῆς ὁποίας ζυγίζονται βαρέα πράγματα.

βαρηκοῖα ἡ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) *βαρηκοιὰ* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρήκοος*.

1) Τὸ νὰ μὴ ἀκούῃ τις καλῶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐχει *βαρηκοῖα* πολλαχ. Ἐπίασε με ἔναν *βαρηκοῖα* Κοτύωρ. 2) Ἀπειθία Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βαρήκοος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) *βαρήκους* Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ὁφ.) κ.ά. *βαρήκους* Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ.) κ.ά.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *βαρήκοος*. Τὸ *βαρήκουος* διὰ τὸ ἀκούω. Πβ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 282.

1) Ὁ μὴ ἀκούων καλῶς, ὁ ὀλίγον κωφὸς ἔνθ' ἄν. Συνών. *βαρεάκουος*, *βαρύκονφος*. 2) Ἀπειθής Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

βάρημα, ἰδ. *βάρεμα*.

βάρητα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρος* καὶ τῆς καταλ. -ητα.

Βαρύτης.

